

Abraham's^(as) Grote Offer

Betekenis van de Eid-ul-Adha

Het volgende is een Nederlandstalige verkorte versie van de toespraak afgeleverd op 'Id-ul-Adha op 22 februari 1937 door Hadhrat Khalifatul Masih^(ra) II.

'De Id-ul-Adha herinnert ons aan het offer van de meest tedere gevoelens van de mens. Het principe van opoffering is universeel, maar het offeren van één zijner nakomelingen is het zwaarste van allemaal. Er kunnen mannen zijn voor wie het gemakkelijker zou zijn hun nakomelingen op te offeren dan af te zien van hun welbehagen. Maar dergelijke mensen vormen een uitzondering en zijn dat ook omwille van hun perverse aard ongeschikt om deel uit te maken van de menselijke wezens. De essentie van de menselijke natuur kan afgeleid worden van de mensheid als een geheel. Negenennegentig procent van de mensen en meer, zal eerder zichzelf opofferen voor het welzijn van hun kinderen.

Het gevoel van de mens dat overeenstemt met de zorgzaamheid voor zijn nageslacht heeft steeds overheerst in het menselijk ras, ongeacht het tijdstip en oord, kaste, kleur, geloofsbelijdenis en taal, iemands niveau van onderwijs of van onwetendheid. Het is een verbazingwekkende levensgegeven, die zich stevig heeft gehandhaafd in de tijd en er is geen ander sentiment dat het kan evenaren. Slechts een krankzinnig iemand of een verstoteling kan er van ontdaan zijn. Zoniet, is iedereen er van doordrongen en handelt in overeenstemming daarmee, hetzij louter vanwege de instinctieve drang of vanwege de wens om de tevredenheid van God te bekomen.

Sterkste gevoel

Eid wijst daarom uit naar de opoffering van een gevoel dat overigens de sterkste en de meeste universele is van gevoelens binnen de mensheid. Duizenden jaren geleden, werd Abraham^(as) bevolen door God voor Hem het offer te doen van wat het meest dierbare is voor de mensheid en waarvoor vaders en moeders hun leven geven. Abraham^(as) bereidde zich onmiddellijk voor zonder zich af te vragen, daar het zich voordeed een onnatuurlijk gebod te zijn, indruisend tegen elk menselijk sentiment door God Zelve aan de mens opgedragen, noch of het niet oneindig kwetsend zou zijn ten overstaan van de moederlijke gevoelens van iemand wiens hoop en liefde volledig toegewijd waren aan dat ene kind.

Abraham^(as) was zich niet bewust van zijn eigen gevoelens noch van die van Hagar. Hij vergat de gekoesterde verwachtingen van zijn voorouders die in hem naar het voortbestaan van hun nageslacht hadden gehunkerd. Abraham^(as) bereidde zich voor tot het offeren, op zijn oude dag, van zijn enige zoon,

dit terwijl menselijk gesproken geen kwesties meer kon worden verwacht. Hij stelde geen vragen, smeekte om geen uitleg, had niet de minste twijfel, noch zorgen voor het waarom ervan. Alsof er niets bijzonders was bij het incident, alsof het een gewone voorval was in een dag van het leven van een mens.

Hij vroeg zijn enige zoon te gaan liggen op de grond en het mes ter hand nemende vervolgde hij met een hoge bedrevenheid te doen wat blijkbaar tegen de menselijke natuur was, maar waarvan hij dacht dat deze het hoogste doel van de mens was.

Men is simpelweg verstomd van verbazing met Abraham's^(as) beslissing. Door de grootte van de afstand in de tijd, zou een wereldse man, onwetend over Abrahams^(as) karaktertrekken, misschien denken dat hij een gekke man was, zonder gevoelens van tederheid, harteloos en hardvochtig. Dit doordat hij zich erop voorbereidde een offer brengen dat zelfs de natuurlijke karakter van een onwetende landbewoner niet zou hebben toegestaan. Maar de Koran zegt dat Abraham^(as) een wijze, gevoelige, goddelijke persoon was, dat bij het minste pijnlijke incident tranen in zijn ogen kreeg, liet hem zuchten en hem rusteloos maakte. Een bewijs van zijn tederheid is terug te vinden in zijn vurig bidden voor diegenen die de Profeet Lot^(as) verwierpen hadden, smekend tot God om de mensen de straf te besparen dewelke God zinnens was hen op te leggen en enkel stopte toen hij doordrongen was van het pijnlijke besef dat de enormiteit van hun wandaden de deur versperd had naar bemiddelaarschap.

Abraham^(as) was daarom noch gek, noch ontdaan van gevoelens. Zijn gevoelens toen hij zijn zoon aanbood voor het offer kan het beste vergeleken worden met de tederste gevoel onder de meest liefhebbende vader of moeder. Maar doch hij zo erg was gepijnigd bij het besef dat de mensen van Lot zouden zijn gestraft door God, dat hij zich de hele nacht smekend tot de Almachtige richtte om hen te vrijwaren van Zijn straf, stelde hij zich geen vragen wanneer, onder het goddelijke bevel, hij zijn zoon moest offeren. Wanneer de Hadj-pelgrims van de Ka'aba tot Mina gaan, zingende 'Hier ben ik, hier ben ik, er is geen gelijke aan U, o Heer' geven zij een zichtbare weergave van de bereidheid van Abraham^(as) tot bereidheid bij het bevel van God. En ons veelvuldig zingen van "Allah-o-Akbar" in Eid-gebeden is een teken van onze verheerlijking van de offer van Abraham^(as) en is een mondelinge bevestiging van onze kant dat in zijn offer we getuige zijn van de glorie en grootheid van God.

Het is echter jammer dat we Gods glorie en grootheid niet willen realiseren in onszelf. We kunnen heel luidop zingen 'Allah-o-Akbar' en dus zo de grootheid bevestigen van het offer van Abraham^(as). Maar we verlangen niet dat ook wij de daden zouden kunnen verrichten die voor ons misschien weerklinken als 'Allah-o-Akbar' door goddelijke personen, echo's daarvan die de hemel en de aarde vullen net zoals ze zijn vervuld met de lof van God gezongen door alle objecten van natuur. Dit is niet iets onmogelijk. Het is niet dat Abraham^(as) een echte zoon was en wij slechts stiefzonen van God zijn. God faalt niet, wij zijn het die falen. In deze wereld van ons, verlangen zij die lief hebben naar hun geliefden. Maar de spirituele wereld is een vreemde wereld. Daar wacht Hij die liefheeft op je - Zijn geliefden. Dit maakt Hem echter niet armer in Zijn koninkrijk. Hij gaat naar jou toe maar met jou onachtzaamheid vermindert Zijn grootheid niet. Want Hij kent geen gebreken en is verheven boven alle zwaktes van welke soort dan ook.

De mens kan Zijn attributen niet doorgronden en menselijke woorden kan Zijn liefde niet uitdrukken dewelke sterker is dan de alledaagse liefde, tederder is dan de delicate gevoelens van een vader en een moeder, vuriger dan het gevoel van een vriend voor een vriend. Niettegenstaande dat, heeft de onverschilligheid van de mens niet de minste invloed op Hem. Het mindert Zijn grootsheid niet. Hij is de Zoeker en de mens de gezochte alhoewel Hij boven de mens staat. De mens is een klein nietig schepsel, maar de mens keert zijn gezicht weg van Hem.

Gods zorgzaamheid voor de mens is niet de zorgzaamheid door gebrek maar door mededogen. Zijn verlangen is niet het verlangen die voortvloeit uit zwakke emotie, maar die van kennis en liefde. Maar de mens merkt dit allemaal niet. Hij maakt geen beweging in Zijn richting. Hij is gewend om onechte en kunstmatige royale pracht in theatrale toneelstukken te zien, maar hij is onbewust van de kroon en de glorieuze gewaden die hem gegeven door Zijn Maker.

Helaas voor zo iemand! Was hij maar niet geboren. Want zijn leven is een smet op het blazoen van de mensheid. Nee erger nog, het is een misnoegen ten aanzien van de dieren, die niet begaafd zijn met reden, maar toch hun Schepper prijzen. Maar de mens die begaafd is door zijn denkvermogens keert zich weg van Hem. Hij is gezegend met ogen maar hij gebruikt ze niet. Hij is gezegend met oren maar hij maakt er geen gebruik van. Hij wordt de behaaglijke liefde aangeboden van het Goddelijke Wezen, maar hij geeft de voorkeur aan het gif van deze wereld. Toch wanhoopt God niet over de mens. Hoe groot moet God niet zijn want Hij zegt in Zijn Heilige Woorden: 'De mens verwierp Mijn profeten maar de mens' afwijzing heeft Me niet doen onthouden van hen te zenden. Ik zend profeten zelfs nu en zal er blijven zenden. Laat de mens ze ontkennen. Ik zal de roepende man niet opgeven. Ik zou hem eerder tot Mij brengen want ik heb de mens geschapen zodat hij Mij zou dienen. Mijn paradijs zou een verlaten plek zijn zonder zijn bewoner. De mens moet ze betreden en bewonen, onmiddellijk of via het vagevuur van de hel. De mens zal in elk geval naar Mij toekomen en Ik zal hem niet verlaten voordat ik hem heb weggenomen en hem heb gevestigd nabij Mezelf.

Ware verhalen uit de geschiedenis

Aldus is onze Geliefde God.

Abraham^(as) had een teder hart, maar zijn Schepper is dezelfde God dan die van ons. Alle genade en al het goede komt van Hem. Alle schoonheid is van Hem en alle goedheid komt van Hem en keert terug tot Hem. Hij is, en al het overige is dat niet. Geen verhaal kan tot stand komen zonder een centraal punt. Zolang ons verhaal rond dit centrale punt draait, is het een waar en echt verhaal. Wanneer het hiervan afwijkt wordt het fictie, onwerkelijk en van voorbijgaande aard. Tracht daarom van jullie leven een waar verhaal te maken in de geschiedenis net zoals het leven van Abrahams^(as) een waar en historisch verhaal geworden is. Verwijder jezelf niet van God en investeer jezelf niet in kleine onbetekenende zaken van de wereld. Want het leven dat duurt, is het echte leven en het kortstondige bestaan van deze wereld is

slechts een dierlijk bestaan. De wereldse ervaringen veranderen niet door de dood van een persoon die in het leven anders dan Abraham^(as) het goddelijke Licht in uiterste toewijding opzoekt.

Verhoor ons, Heer, dat we kunnen leren uit deze Eid en onze harten kunnen zweven rond de troon van Zijn Liefde, zeggende: 'Hier ben ik, O Heer, hier ben ik tot het Goddelijke Licht brandt en ons verbruikt, Zijn toegewijden - op zichzelf en onze leven, één wordend met het Licht, een duidelijk bewijs verstrekend van de Eenheid en de Absoluutheid van God'